

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **PWRGASS s.r.o.**, IČ 28816196
sídlem Strážnická 399, 572 01 Polička – Dolní Předměstí
zastoupená daňovým poradcem Rambousek a partner a.s.
sídlem Křišťanova 4, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. 17266/19/5300-21444-711428,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před krajským a před Nejvyšším správním soudem.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále též „správce daně“) provedl u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců červenec až prosinec 2012.

Žalobce se v rámci své obchodní činnosti v uvedených zdaňovacích obdobích zabýval zejména nákupem a prodejem pohonných hmot. Správce daně ověřoval daňové povinnosti žalobce v rozsahu zdanitelných plnění přijatých od tuzemského dodavatele ZEROGAS Fuel s.r.o. (dále též „ZEROGAS Fuel“), který v prověřovaném období žalobci dodal pohonné hmoty v úhrnné hodnotě základu daně 178 168 994,92 Kč. Žalobce v podaných daňových přiznáních jako místo plnění v případě těchto dodávek pohonných hmot uvedl tuzemsko. Správce daně však na základě jím zjištěných skutečností měl o tomto tvrzení pochybnosti a dospěl k závěru, že šlo o intrakomunitární plnění, tedy o dodání zboží do jiného členského státu, resp. o pořízení zboží z jiného členského státu na straně žalobce.

2. Správce daně na základě výsledků daňové kontroly vydal dne 24. 11. 2017 šest dodatečných platebních výměrů, kterými žalobci doměřil DPH za daná zdaňovací období a uložil povinnost uhradit penále z částky doměřené daně. Konkrétně se jedná o dodatečné platební výměry správce daně č. j. 1760146/17/2808-50522-609178 za zdaňovací období měsíce července 2012 na DPH ve výši 8 670 876 Kč a penále ve výši 1 734 175 Kč, č. j. 1760253/17/2808-50522-609178 za zdaňovací období měsíce srpna 2012 na DPH ve výši 9 080 274 Kč a penále ve výši 1 816 054 Kč, č. j. 1760355/17/2808-50522-609178 za zdaňovací období měsíce září 2012 na DPH ve výši 5 602 472 Kč a penále ve výši 1 120 494 Kč, č. j. 1760370/17/2808-50522-609178 za zdaňovací období měsíce října 2012 na DPH ve výši 2 288 801 Kč a penále ve výši 457 760 Kč, č. j. 1760389/17/2808-50522-609178 za zdaňovací období měsíce listopadu 2012 na DPH ve výši 3 986 977 Kč a penále ve výši 797 395 Kč a č. j. 1760406/17/2808-50522-609178 za zdaňovací období měsíce prosince 2012 na DPH ve výši 6 004 400 Kč a penále ve výši 1 200 880 Kč.
3. Proti platebním výměrům podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2019, č. j. 17266/19/5300-21444-711428, provedl pouze drobnou formulační změnu výroků dodatečných platebních výměrů a v ostatním je ponechal beze změny.
4. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
5. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce tvrdil, že marně požadoval, aby žalovaný výslovně uvedl, jakým způsobem prokazuje, že vlastnické právo bylo na žalobce převedeno již v zahraničí. Žádal o uvedení konkrétního důkazu, za nedostatečně považoval konstatování na str. 32 zprávy o daňové kontrole, že se zbožím mohl žalobce disponovat při přechodu státní hranice. Dopravce rovněž po celou dobu dopravy disponuje se zbožím, ale ekonomickým vlastníkem se nestává. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jak žalovaný vyhodnotil předložené důkazy prokazující, že místo zdanitelného plnění bylo v České republice.
6. Žalobce popsal, že dopravce jel do rafinerie v jiném členském státě EU, kde byly do jeho cisterny stočeny PHM. Na mezinárodně uznávaném nákladním listu CMR byl uveden v jednotlivých kolonkách „prodejce“, „kupující“ a „dopravce“, žalobce se na těchto listinách nevyskytoval. Zároveň „kupující“ zajišťoval dokumenty AAD, resp. e-AD, na základě nichž probíhala přeprava PHM v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně do České republiky. PHM byly v souladu s dokumenty AAD dodány na místo určení v České republice, kde byly propuštěny správcem daně do režimu volného oběhu. Po

propuštění zboží do volného oběhu „kupující“ prodal zboží daňovému subjektu nebo jinému subjektu, který zboží následně dodal daňovému subjektu.

7. Ze svědecké výpovědi předsedy představenstva obchodní korporace ECOLL INVEST D. je zřejmé, že žalobce vůbec nezná a že zařizoval pouze otázku spotřební daně. Žalovaný nezjišťoval, kdo si u něj zařízení podmíněného osvobození od spotřební daně objednával. Ačkoliv není režim spotřební daně pro určení daňové povinnosti k DPH rozhodující, skutečnosti, za jakých probíhala doprava v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, jsou závažnými indiciemi pro toto posouzení. Ve výpovědi svědka je zcela jasně uvedeno, že dopravce uzavíral smlouvu s odesílatelem zboží. Žalovaný se s touto skutečností řádně nevypořádal.
8. Podle žalobce všechny důkazy podporují jeho tvrzení o skutkovém ději, zatímco žalovaný nepředložil jediný důkaz, kterým by tyto důkazy vyvrátil či zpochybnil. Na žalovaného tak přešlo důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, se kterým se nevyrovnal. Žalobce rovněž zpochybňoval použitelnost žalovaným odkazované judikatury na nyní posuzovanou věc.
9. Žalobce doplnil, že dle Soudního dvora EU se při převodu práva nakládat jako vlastník jedná o jakýkoliv převod majetku jednou smluvní stranou, která druhou smluvní stranu oprávní, aby s ním fakticky nakládala, jako by byla vlastníkem tohoto majetku, a to i v případě, že nedojde k přechodu vlastnictví podle soukromého práva. Pojem dodání zboží tedy nemůže být vykládán jako převod vlastnictví podle soukromého práva jednotlivých členských států. Důvodem je nutnost zajistit, aby dodání zboží bylo zdaňováno jednotně ve všech členských státech. To ovšem neznamená, že soukromé právo musí být generálně odmítnuto. Žalobce uvedl, že zboží je zpravidla dodáno, tj. právo nakládat se zbožím jako vlastník je převedeno v tom okamžiku a na tom místě, na němž kupující nabude vlastnictví ke zboží, pokud se kupní smlouva bude řídit českým soukromým právem. Nejčastěji se tak stane převzetím věci. Jistě z tohoto pravidla existují výjimky, je však na správci daně, aby prokázal, že právo nakládat se zbožím jako vlastník se odlišuje od momentu, kdy přešlo vlastnické právo podle soukromého práva.
10. Dále žalobce žalovanému vytýkal, že zcela ignoruje a popírá mezinárodní Úmluvu o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále též „Úmluva CMR“), jež byla vyhlášena vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb. Podle čl. 9 Úmluvy CMR je nákladní list, pokud není prokázán opak, věrohodným dokladem o uzavření a obsahu přepravní smlouvy, jakož i o převzetí zásilky dopravcem. Ve všech přiložených nákladních listech, které se vztahují k dodávkám, u nichž byl zpochybněn nárok na odpočet, je zcela jasně uvedeno, že až do místa určení na území ČR vystupoval žalobce v pozici přepravce a nesměl se zbožím volně nakládat. Nákladní list klade důraz na možnost disponovat se zbožím, což se blíží povaze ekonomického vlastnictví, což je pro DPH rozhodné. Žalovaný pak dle žalobce rovněž nezohlednil soubor mezinárodních pravidel Incoterms. Podle nich je vyloučeno stanovit bez bližších souvislostí, že vlastníkem zboží se stává subjekt od místa, odkud hradí přepravní náklady. Naopak je nutno zkoumat, kdy se stal žalobce ekonomickým vlastníkem a od kdy měl možnost se zbožím jako vlastník nakládat. Žalobce neměl možnost disponovat se zbožím, neboť byl vázán nejen sjednanými přepravními podmínkami Úmluvy CMR, ale zejména podmínkami z povolení

AAD, resp. e-AD. Dále žalobce uvedl seznam dokumentů, které předložil nebo navrhl předložit, jakož i skutečnosti, jež z těchto dokumentů mají vyplývat.

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
12. Krajský soud žalobě vyhověl rozsudkem č. j. 52 Af 39/2019-127 ze dne 3. 2. 2020, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když uzavřel, že i přes obsáhlost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný svůj závěr o tom, že k převodu práva nakládat s přepravovaným zbožím jako vlastník na žalobce došlo v jiném členském státě EU, založil především na tom, že žalobce organizoval a hradil přepravu pohonných hmot z jiného členského státu do České republiky. Kritérium organizace přepravy však samo o sobě neobstojí. Žalobce přitom navrhl hned několik důkazů, které měly prokázat, že k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník na žalobce došlo v tuzemsku, resp. to, jak probíhaly objednávky, jak a kdy bylo zboží přepravováno, kdo prováděl intrakomunitární dodávky atd. [např. objednávky, dodací listy, CMR listy (mezinárodní nákladní listy), e-AD dokumenty (elektronické průvodní doklady výrobků podléhajících spotřební dani), dokumenty VIES (systém výměny informací o DPH), doklady podle § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních]. Žalovaný však ve shodě se správcem daně dle uvedeného rozsudku krajského soudu tyto důkazní návrhy odmítl s tím, že předložené daňové doklady nemohou s ohledem na pochybnosti, které správci daně vznikly, sloužit jako důkazní prostředky, jimiž by žalobce prokázal oprávněnost uplatněného nároku. Taková argumentace žalovaného však před krajským soudem neobstála.
13. Tento rozsudek krajského soudu č. j. 52 Af 39/2019-127 ze dne 3. 2. 2020 byl však ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 113/2020-43. Nejvyšší správní soud věc znovu posoudil a uvedl ucelenou argumentaci. Krajský soud je vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. Krajský soud dále přebírá do odůvodnění svého rozsudku pasáže z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 113/2020-43, neboť posouzení věci provedené Nejvyšším správním soudem je komplexní, obsahuje vyčerpávající argumentaci a krajský soud nemá, co by k němu dodal.
14. Stěžejní otázkou tohoto případu je místo plnění při nákupu pohonných hmot. Žalovaný má za to, že místo plnění bylo v jiném členském státě EU. Pořízení zboží bylo kvalifikováno jako tzv. intrakomunitární plnění ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o DPH. Žalobce s těmito tezemi nesouhlasí a považuje za místo plnění tuzemsko. Žalobce nakupoval pohonné hmoty způsobem nazývaným „řetězový obchod“. Řetězovým obchodem se rozumí transakce, kdy je zboží přepravováno několika subjekty mezi sebou. Pokud je dodání zboží spojeno pouze s jedním odesláním nebo přepravou, může být přeprava zboží přičtena pouze jedné transakci a pouze tato transakce může být osvobozena od daně jako intrakomunitární plnění. Od určení transakce, která je spojena s přepravou, se pak odvíjí daňové posouzení transakce, která jí předchází nebo po ní následuje [srov. rozsudek SDEU ze dne 6. 4. 2006 ve věci C-245/04, EMAG Handel Eder (dále jen „EMAG“)]. Ostatní transakce se považují již pouze za dodání zboží bez odeslání nebo přepravy a jejich místo plnění je stanoveno v závislosti na tom, zda předchází nebo následují po obchodní transakci spojené s přepravou, tj. místo dodání je buď v místě

odeslání, anebo v místě určení dodávky. Daná transakce je spojena s přepravou pouze tehdy, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno prodávajícím nebo kupujícím nebo na účet jednoho z nich. Pro přiřazení přepravy k dané transakci je tedy klíčové zjištění, zda v rámci transakce byla zajištěna přeprava, a to buď prodávajícím, anebo kupujícím. Je přitom třeba zejména určit okamžik, kdy bylo podruhé převedeno na konečného pořizovatele právo nakládat se zbožím jako vlastník (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. 7. 2017 ve věci C-386/16, *Toridas*, body 35 a 36, jakož i tam citovaná judikatura). Jestliže se druhý převod práva nakládat se zbožím jako vlastník uskutečnil předtím, než bylo zboží přepraveno uvnitř Společenství, nelze tuto přepravu přičítat prvnímu dodání ve prospěch prvního pořizovatele (*Toridas*, bod 36). Jestliže pořizovatel získá právo nakládat se zbožím jako vlastník v členském státě dodání a sám obstarává jeho přepravu do členského státu určení, jak k tomu dochází v případě dodání, která jsou podmíněna odběrem zboží ve skladu dodavatele, musí být v co možná největší míře zohledněny záměry kupujícího v okamžiku pořízení, jsou-li podpořeny objektivními poznatky [rozsudek ze dne 21. 2. 2018 ve věci C-628/16, *Kreuzmayr*, bod 34, shodně *Euro Tyre*, bod 34].

15. Žalobce v rámci daňových přiznání k DPH za zdaňovací období měsíců červenec až prosinec roku 2012 nárokoval odpočet daně na vstupu ze zdanitelných plnění – dodávek pohonných hmot – přijatých od personálně propojeného (shodní byli všichni jednatele i společníci) tuzemského plátce ZEROGAS Fuel v úhrnné hodnotě základu daně 178 168 994,92 Kč. Uvedená dodání zboží s tvrzeným místem plnění v tuzemsku byla podle žalobce realizována tak, že dopravce (TOHOZ nebo JASA) v rafinerii umístěné v jiném členském státu načerpal do své cisterny pohonnou hmotu, které následně přepravil v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně do České republiky, kde bylo zboží na určeném místě propuštěno do volného oběhu. Teprve po tomto úkonu bylo zboží prodáno žalobci, případně jinému daňovému subjektu, který je následně prodal žalobci. Žalobce svá tvrzení prokazoval zejména CMR listy a dokumenty AAD, resp. e-AD, jimiž bylo určeno místo propuštění zboží do režimu volného oběhu. Během místních šetření (uskutečněných u žalobce a ZEROGAS Fuel ve dnech 27. 2. 2015, 13. 3. 2015 a 21. 4. 2015) žalobce k daným plněním předložil faktury za nákup zboží a faktury za dopravu zboží s přílohami, které představovaly dodací listy, CMR listy, přepravní doklady ADR a doklady pro dopravu vybraných výrobků uvedených do volného oběhu. Správce daně následně (dne 7. 5. 2015) zahájil u žalobce daňovou kontrolou za shora uvedená zdaňovací období.
16. V nyní souzené věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce unesl své primární důkazní břemeno, které jej ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 73 odst. 1 zákona o DPH tížilo, neboť správci daně předložil formálně bezvadné daňové doklady. Správci daně na základě skutečností zjištěných v průběhu daňové kontroly vznikly pochybnosti o tom, zda se skutečně jednalo o zdanitelná plnění s místem plnění v tuzemsku, a zda byl tedy nárok na odpočet daně uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 zákona o DPH. Správce daně proto žalobce vyzval dne 16. 11. 2016 k prokázání, že „nárok na odpočet uplatněný z předložených dokladů uvedených v příloze č. 1 této výzvy v celkové výši 35.633.799,17 Kč, byl uplatněn v souladu s ustanovením § 72 zákona o dani z přidané hodnoty. Zejména správce daně daňový subjekt vyzývá k prokázání, kdy a kde došlo k dodání zboží mezi dodavatelem a daňovým subjektem u plnění deklarovaných na daňových dokladech, jejichž seznam je uveden v příloze č. 1 této výzvy, tzn. k prokázání, že místem plnění bylo tuzemsko dle ustanovení § 7 zákona o dani z přidané hodnoty a tato

plnění jsou předmětem daně dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty.“ Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku vyslovil přesvědčení o tom, že správce daně prostřednictvím uvedené výzvy dostatečně srozumitelně a podrobně vyjádřil důvodné pochybnosti o souladu předložených účetních dokladů se skutečností. Z výzvy jednoznačně vyplývá, že správce daně měl za neprokázané zejména žalobcovo tvrzení týkající se místa plnění u sporných dodávek pohonných hmot, tedy proto došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobce a následně je třeba posoudit, zda se žalobci pomocí dalších důkazních prostředků podařilo prokázat jeho tvrzení o místě plnění v tuzemsku a pochybnosti správce daně vyvrátit. Daňové orgány tak řádně přenesly důkazní břemeno zpět na žalobce a současně hodnotily shromážděné důkazy a vyvodily z nich dostatečně určité a přezkoumatelné skutkové a právní závěry stran místa plnění dotčených dodávek a s tím související otázky okamžiku převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník [viz bod 47 rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 113/2020-43].

17. Žalobce organizoval přepravu pohonných hmot, nesl náklady spojené s přepravou, objednával přepravu, přičemž součástí objednávek (většinou telefonických) byly informace o množství přepravovaných pohonných hmot, místě a datu nakládky a vykládky, řidiči vyplňovali CMR listy na základě pokynů od žalobce, případné komplikace nastalé během dopravy by dopravci řešili se žalobcem. Žalobce byl tím, na základě jehož příkazu bylo zboží přepravováno. Žalobce nikdy v průběhu řízení netvrdil, že by přepravu zajišťoval na základě přepravní smlouvy pro některého z předcházejících dodavatelů, ani nepředložil důkazy svědčící o existenci takového smluvního vztahu. Subjekty uvedené na CMR listech jako odesílatelé (rafinérie) přepravu pohonných hmot nezajišťovaly, ani se na ni žádným jiným způsobem nepodílely. Oproti stavu deklarovanému na předložených dokladech bylo zboží fyzicky dodáváno z rafinérie přímo do provozoven (čerpacích stanic) žalobce. Nakládky pohonných hmot se v rafinériích kromě případné tamní obsluhy žádný jiný subjekt neúčastnil, stejně tomu bylo v ostatních fázích přepravy. Úmyslem žalobce bylo od počátku pořídit pohonné hmoty za účelem výkonu jeho ekonomické činnosti.
18. S ohledem na shora uvedené žalovaný komplexně hodnotil všechny (jemu dostupné a známé) relevantní okolnosti posuzovaného případu. Je pravdou, že při posuzování otázky okamžiku převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník, daňové orgány vycházely primárně z kritéria organizace přepravy. Takový postup je správný a má oporu v judikatuře SDEU. Toto kritérium samo o sobě za účelem učinění závěru ohledně převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník neobstojí. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a ze zprávy o daňové kontrole však vyplynulo, že kritérium organizace přepravy nebylo jediným kritériem, kterým se správní orgány zabývaly, jak podrobně rozebral Nejvyšší správní soud (viz body [41] a [48] rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 113/2020-43). Nejvyšší správní soud přitom jednoznačně uvedl, že úvahy daňových orgánů ve vztahu k převodu práva byly dostatečné. Žalobce totiž od počátku přepravy (kterou bez jakýchkoli pochyb organizoval a hradil) ovlivňoval osud přepravovaných pohonných hmot – rozhodoval o tom kdy, odkud, kým a kam budou přepraveny, přičemž pohonné hmoty pořídl a přepravoval do České republiky za účelem výkonu své vlastní ekonomické činnosti. Fakticky tak podle zjištění daňových orgánů s pohonnými hmotami nakládal, jako by byl jejich vlastníkem.
19. Zejména je přitom ve věci třeba zdůraznit (viz bod [52] rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 113/2020-43), že žalobce poté, co byl vyzván k odstranění vzniklých pochybností,

nepředložil jinou verzi skutkového děje, která by pochybnosti správce daně vyvrátila. Netvrdil-li tedy žalobce, poté co na něj přešlo zpět důkazní břemeno, který subjekt měl před ním nabýt jako pořizovatel právo nakládat se zbožím jako vlastník a od koho, nebylo povinností správce daně tuto skutečnost dále podrobně prokazovat. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že při posuzování okolností případu hodnotil získané CMR listy, e-AD dokumenty, dokumenty VIES i doklady podle zákona o spotřebních daních. Jak správce daně, tak žalovaný (zejména body 71 až 79 rozhodnutí o odvolání) předestřeli podrobné úvahy týkající se závěrů vyplývajících z těchto důkazních prostředků, které, jak plyne ze správního spisu, řádně provedli. Správce daně i stěžovatel tyto důkazy hodnotili jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a dospěli k závěru, že neosvědčují žalobcovo tvrzení o místu plnění v tuzemsku. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud, takovému postupu nelze nic vytknout.

20. Žalovaný i správce daně se vypořádali též s argumentací týkající se věrohodnosti CMR nákladních listů (viz. např. s. 22 až 25 zprávy o daňové kontrole a bod 75 rozhodnutí o odvolání). Námitky týkající se výkladu mezinárodních pravidel Incoterms žalobce v odvolání neuplatnil, žalovanému i proto nelze vytýkat, že se touto otázkou ve svém rozhodnutí nezabýval. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku výslovně uvedl, že neidentifikoval žádné konkrétní důkazní návrhy a tvrzení obsažené v odvolání či v reakci na výzvu k prokázání skutečností, které by zůstaly opomenuty a ke kterým by se správce daně či žalobce nijak nevyjádřili. Namítá-li žalobce, že finanční orgány přičetly intrakomunitární přepravu vícero článkům v řetězci (přpravci M. D. a EUROBIT GROUP), což svědčí o účelovosti jejich postupu, je v prvé řadě třeba uvést, že jde o tvrzení vztahující se k řízením odlišným od nyní posuzované věci. Závěry finančních orgánů, které v uvedených věcech učinily, tak soudu v nynějším řízení nepřísluší hodnotit. Byla-li přeprava zboží přiznána obchodní transakci mezi žalobcem a jeho dodavatelem, v případě veškerých předcházejících transakcí bude místo dodání v jiném členském státu [a daná plnění tak nebudou předmětem daně podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH].
21. Krajský soud ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se vzdal práva na náhradu nákladů řízení před krajským a rovněž tak před Nejvyšším správním soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. listopadu 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu